

Expedient: 51/14

El Consell Tributari, reunit en sessió de 29 d'octubre de 2014, coneixent del recurs presentat per GPD, SL (entitat absorbent de PDPF,SL), ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- En data 21 de setembre de 2009, mitjançant escriptura pública atorgada davant el Notari Sr., amb el número del seu protocol, la societat CEC, SL realitza un augment de capital social mitjançant la creació de noves participacions socials que són íntegrament assumides per PDPF, SL, mitjançant aportació del ple domini del conjunt de béns, drets i obligacions que integren la “branca d'activitat” de formació. Entre d'altres, s'aporta la finca situada en

El 4 de novembre de 2009, l'entitat interessada va sol·licitar la no subjecció a l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana per l'aportació anterior.

En data 22 de desembre de 2010, el gerent de l'IMH va dictar resolució per la qual es va desestimar el benefici fiscal sol·licitat. Dita resolució consta notificada el 10 de març de 2011.

En execució de la resolució del gerent, es va girar a l'entitat interessada, liquidació de l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana, amb número de rebut PV-2011-.... De les dades contingudes al sistema integrat de recaptació municipal, es desprèn que la liquidació girada es troba pagada.

2.- L'11 d'abril de 2011, la Sra. MLG, actuant en nom i representació de GPD, SL, entitat absorbent de la societat PDPF, SL, interposa recurs d'alçada contra la resolució dictada el 22 de desembre de 2010, pel gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda.

Al·lega que quan en l'escriptura d'aportació no dinerària s'assenyala que transmet l'activitat de formació, es refereix a l'activitat d'edició de llibres destinats a formació i, en cap cas a ensenyança, ja que des de la seva constitució en 2001, va desenvolupar el negoci jurídic relatiu a la branca d'activitat empresarial dedicada a l'edició de llibres que, es dividia en edició de llibres destinats a cursos de formació i en l'edició de llibres relatius a qualsevol matèria diferent a la formació, i cadascuna d'aquestes línies o divisions, tenien assignades uns actius i uns passius, així com treballadors concrets, i funcionaven de forma autònoma. Com a conseqüència d'aquesta aportació no dinerària, es va reestructurar

empresarialment i econòmicament l'activitat de formació (entesa com a edició de llibres de formació) en una única societat, resultant la Sociedad adquirent l'única companyia del grup que duria a terme aquesta activitat concreta i quedant l'activitat de formació en seu de l'entitat transmissent.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- L'únic punt de discrepància entre la resolució del gerent de 22 de desembre de 2010 i la petició i ulterior recurs de la societat aportant rau en determinar si l'immoble gravat formava part de la branca d'activitat amb la que s'aportava i, en cas negatiu, definir les conseqüències jurídiques d'aquest fet.

Segon.- Ni en el recurs ni en les al·legacions formulades o actuacions practicades a l'expedient incoat per la Inspecció municipal es justifica que l'immoble estigués adscrit a les activitats del conjunt econòmic que assumeix la societat beneficiària "CEC, SL", sinó que pel que sembla formava part d'actius de l'aportant sense una dedicació específica: La recurrent treu importància a aquest fet, al·legant que l'expressió "branca d'activitat", compren, segons l'article 83.4 de la Llei de l'impost sobre societats, un conjunt d'elements patrimonials susceptibles de constituir una unitat econòmica autònoma, d'on infereix que el requisit d'adscripció de l'immoble a una branca d'activitat s'ha de donar en la societat beneficiària de l'aportació i no en l'aportant.

Tercer.- En relació amb l'article 83.4 de l'esmentada Llei, la recurrent assumeix, doncs, la interpretació que l'expressió "susceptible" referida al conjunt d'elements patrimonials que constitueixen la branca d'activitat no exigeix que tals elements formessin tal branca d'activitat abans de l'aportació, sinó que el que exigeix la Llei és que s'estructurin com a tal branca d'activitat després de ser aportats. Aquesta interpretació podria basar-se, en un primer apropament, a la nova redacció donada per la Llei a l'article 97.4 de la Llei 43/1995, de l'impost de societats ara integrada en el vigent Text refós aprovat per Reial decret 4/2004, de 5 de març. Tal redacció primitiva deia així: "*Se entenderá por rama de actividad el conjunto de elementos patrimoniales que constituyan desde el punto de vista de la organización una unidad económica autónoma determinante de una explotación económica, es decir, un conjunto capaz de funcionar por sus propios medios. Podrán ser atribuidas a la sociedad adquirente las deudas contraídas para la organización o el funcionamiento de los elementos que se traspasan*". Sembla deduir-se d'aquesta redacció,

que per ser considerada branca d'activitat i gaudir del benefici fiscal de diferiment de l'impost regulat, era necessari que abans de la seva transmissió el conjunt d'elements patrimonials estiguessin organitzats com a unitat econòmica autònoma. Per contra, la introducció en el text del matís de què tals elements fossin susceptibles de constituir una unitat econòmica autònoma, permetia sustentar la interpretació que els beneficis tributaris no depenien de l'existència prèvia d'una unitat econòmica patrimonial, sinó de la seva susceptibilitat de constitució en el futur.

Quart.- Ara bé, s'ha de constatar que aquesta regla es conté al Capítol VIII del Títol VII de la Llei, referit íntegrament a les conseqüències de les operacions en l'impost sobre societats i en l'impost sobre la renda de les persones físiques. Això comporta com a conseqüència que l'Ajuntament manqui de competència per decidir o interpretar sobre aquests supòsits que no integren tributs locals. Per això, no pot recollir com a vàlida la interpretació de la recurrent sobre els extrems examinats, però si pot assumir-la a efectes dialèctics per establir la seva comparació amb la norma que regula el diferiment en l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys, que és l'apartat 3 de la disposició addicional segona de la Llei.

Cinquè.- La disposició addicional segona apartat 3 del Text refós de l'impost sobre societats disposa: *“No se devengará el Impuesto sobre el Incremento del Valor de los Terrenos de Naturaleza Urbana con ocasión de las transmisiones de terrenos de naturaleza urbana derivadas de operaciones a las que resulte aplicable el régimen especial regulado en capítulo VIII del título VII de esta ley, a excepción de las relativas a terrenos que se aporten al amparo de lo previsto en el artículo 94 de esta ley cuando no se hallen integrados en una rama de actividad”*

Sisè.- Dita disposició addicional segona dóna peu a pensar en l'existència de dos règims diferents: En primer lloc, el general previst a la Llei per a les operacions societàries del capítol VIII del títol VII. En aquests supòsits, la no subjecció per impost sobre societats comporta la no subjecció per impost sobre l'increment de valor dels terrenys. Hi ha, emperò un cas especial, el de l'aportació no dinerària de l'article 94 de la Llei, l'efectuen societats o particulars. Cal en aquest cas perquè no es meriti l'últim impost esmentat que els béns immobles transmesos es “trobin integrats en una branca d'activitat”. S'adverteix, doncs, una diferència en la redacció dels requisits exigits per a l'obtenció del benefici fiscal. A l'article 83 pel que fa referència a l'impost sobre societats es pretén, dit sigui a

efectes dialèctics, que de futur pugui el conjunt patrimonial aportat constituir una branca d'activitat. A la disposició addicional segona, si s'efectua una mera aportació patrimonial, és necessari que l'immoble es trobi integrat en una branca d'activitat abans de la transmissió. Per tant, a efectes d'aquest impost no li seria aplicable en cap cas la interpretació favorable al diferiment que proposa la recurrent i procediria en aquest cas concret la denegació del benefici, per no haver-se justificat que l'immoble formava part de la unitat econòmica transmesa abans de la transmissió.

Per tot això, i coincidint amb l'informe de l'Institut Municipal d'Hisenda,

ES PROPOSA

DESESTIMAR el recurs i CONFIRMAR la liquidació practicada.